

РЕШЕНИЕ

№ 3629

гр. София, 04.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-V СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Георги Стоев

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Анелия Маркова Въззивно гражданско дело № 20221100511571 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258-273 ГПК /въззивно обжалване/.

Подадена е **въззивна жалба** от „К.М.И.“ ЕООД, **ответник пред СРС**, срещу решение № 4028 от 29. 04.2022 г., постановено от СРС, Второ ГО, 56 състав по гр.д.№67400 по описа за 2021 г., с което са уважени претенциите на ищеца с правно основание чл.344, ал.1 КТ, както и допуснато предварително изпълнение в частта по иска по чл.225, ал.1 КТ.

Излагат се доводи за допуснати процесуални нарушения – СРС не приел за разглеждане, подаденият по делото отговор на исковата молба, направеното възражение за прихващане и съвместно разглеждане на предявения насрещен иск с отговора по исковата молба. Това било сторено, тъй като СРС приел за дата на връчване на исковата молба тази в информационната система на съда, а не датата на съобщението. СРС бил нарушил чл.146 ГПК, тъй като неясна по делото останала доказателствената тежест. В частта по чл.242 ГПК не било посочено, че решението има характер на определение. СРС бил допуснал само един свидетел поради което останало неизяснено какви са трудовите функции на ищцата. СРС не бил обсъдил събраните по делото доказателства в хронологичната им подредба. Показанията на свидетеля Б.С. били приети като доказателства, но той не работел от две години при ответника/въззивник. Същевременно СРС не

обсъдил показанията на този свидетел в частта в която били в подкрепа на работодателя. От тези показания щяло да се установи, че свидетеля не бил имал право да възлага директно работа на ищцата. Необосновано СРС не бил кредитирал показанията на свидетелката В.Х., служител „Човешки ресурси“ относно начина на оценяване, администриране на дейността на служителите на позиция Специалист доставки и отчитането на дейността им. Счита, че оценяването на представянето на даден служител от член на едноличния собственик на капитала, а не от ръководството на българското дружество, било безспорно доказателство за ръководния характер на длъжността. Не било взето предвид, че трудовите функции на ищцата включвали управление на финансов ресурс от милиони левове и неправилното, несвоевременно заявяване на доставка на материал водел до неизпълнение на основната дейност на работодателя – производство на медицинско оборудване на подобна стойност. Сочи, че тълкуването на текстовете от длъжностната характеристика било необосновано и не кореспондирало с другите доказателства по делото. Съгласно съдебната практика функцията по закупуване на материали за производството на медицинска апаратура и от изпълнението на която зависело постигането на търговските цели на работодателя била ръководна. Неправилно бил определен и размера на обезщетението по чл.225, ал.1 КТ.

Иска се обжалваното решение да бъде отменено и вместо това да се постанови друго с което претенциите по чл.344, ал.1 КТ да бъдат отхвърлени. Претендират се разноски.

По въззивната жалба е постъпил **отговор от Е. Д. К., ищец пред СРС**, в който се излага становище за неоснователност на въззивната жалба и правилност на така постановеното от СРС, решение. Счита, че не са допуснати сочените от въззивника процесуални нарушения; налице била преклузията по чл.314, ал.2 ГПК. Сочи, че всички възражения, направени в отговора по исковата молба били съобразени, всички доказателствени искания – уважени, вкл. и относно гласните доказателства. Насрещният иск бил недопустим за разглеждане в бързото производство. Относно датата на отговора на исковата молба СРС направил справка, тъй като датата на връчване на исковата молба била явна манипулирана- от 20 декември на 29 декември. Счита, че доказателствената тежест е правилно разпредЕ. между страните и по никакъв начин не е нарушено правото на защита на ответника-работодател. Свидетел в полза на ответника /въззивник бил допуснат и разпитан относно отношенията между изпълняваната длъжност на ищцата и другите длъжности в предприятието, йерархическата свързаност и вътрешни отношения. Изслушването на този свидетел било сторено в изпълнение на чл.159, ал.2 ГПК. След изслушване на показанията на свидетелката Х. процесуалният представител на въззивника изрично заявил, че няма доказателствени искания. Какъв характер имало решението в частта по чл.244 ГПК било решено от законодателя. Счита, че събраните по делото доказателства са обсъдени в тяхната съвкупност, решението било обосновано

като били разгледани всички доводи и възражения на страните. Въз основа на тях съдът бил достигнал до правилни правни изводи. Неясно било защо не следвало да се кредитират показанията на свидетеля С., който бил управител по времето, когато били утвърдени структурата на предприятието и щатното разписание, за които били представени по делото писмени доказателства. Данни за промяната във функциите на отделните длъжности и взаимодействия между тях не били представени. При съвкупната преценка на доказателствения материал по делото се установявало, че ищцата не е заемала ръководна длъжност при ответното предприятие. Същата заемала длъжността „специалист доставки“. Тази длъжност била за материално изпълнение, ищцата следяла единствено складовите наличности и е правила заявки по предварително определени цени и доставчици към ръководството на предприятието. Финализирането на заявката било задача на счетоводни отдел, извършващ плащането. Твърдението, че свидетеля С., че в качеството си на управител не бил имал право да възлага работа директно на ищцата било голословно и не намирало опора в правната уредба досежно управителните органи на ООД по българското право. СРС бил обсъдил показанията на свидетелите ведно с останалите събрани по делото доказателства. Съобразил бил, че показанията на свидетелката Х. следва да се обсъждат в контекста на чл.172 ГПК, тъй като същата била служител на ответника. От свидетелските показания не се подкрепяла тезата на ответника, че позицията на ищцата е била функционално подчинена директно на Директор снабдяване, Испания. Сочил, че освен наименованието на длъжността следвало да се имат предвид и трудовите функции на лицето, както и взаимодействие с останалите структурни звена в предприятието на работодателя. Наред с това възнаграждението на ищцата било фиксирано и не зависело от постигнатите стопански резултати. Оперирането с финансовия ресурс на предприятието било изцяло в зависимост от управителните органи на дружеството и счетоводния отдел, а ищцата не била в състояние да разходва средства. Счита, че това, че оценката на ищцата се прави от ръководител в Испания не означавало, че ищцата заема ръководна длъжност. СРС бил тълкувал представената по делото длъжностна характеристика ведно с другите доказателства по делото и правилно бил преценил, че длъжността, която изпълнява ищцата не е ръководна. Сочил, че критериите за това се съдържат в пар.1, т.3 от КТ и съдебната практика. В случая не били налице всички предпоставки за прекратяване на трудовото правоотношение /ТПО/ с ищцата на посоченото от работодателя основание чл.328, ал.2 КТ. Затова правилен бил извода на СРС за неговата незаконосъобразност. По отношение на претенцията по чл.225, ал.1 КТ се излагат доводи за неоснователност на въззивната жалба. Сочил, че за определяне на неговия размер СРС се бил позовал на заключението на съдебно-счетоводната експертиза. Претендират се разноси.

По допустимостта на въззивната жалба:

За обжалваното решение въззивникът е бил уведомен на 03.05.2022 г.

Въззивната жалба е подадена на 17.05.2022 г. /чрез куриер /, следователно същата е в срока по **чл.259, ал.1 ГПК**.

Налице е правен интерес от обжалване; **въззивната жалба е допустима**.

По основателността на въззивната жалба:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивната инстанция се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси – само доколкото са посочени в жалбата.

Въззивната инстанция приема, че **обжалваното решение е постановено във валиден и допустим процес**.

По доводите във въззивната жалба:

За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС е приел, че не се спори между страните, а и се установявало от представените по делото доказателства, че ищцата е работила при ответното дружество по силата на трудов договор № 65 от 14.01.2019 г., изменен с допълнителни споразумения 29.08.2019 г. и от 27.12.2019 г. по безсрочно трудово правоотношение на длъжността "специалист доставки", както и че същото било прекратено със заповед № 101/28.09.2021 г. на основание чл. 328, ал. 2 КТ.

От представена по делото длъжностна характеристика за длъжността специалист "покупки" се установявало, че същите са разделени на такива, свързани със снабдяването, и такива, свързани със закупуването. В първата група били включени следните задължения: отговаряне при планирането на закупуването според нуждите на планираните потребности от материали за производството, издаване и пускане на заявки за закупуване според планираните потребности от материали, отговаряне, следене и гарантиране доставките да са в срок и съгласно планираните потребности от материали, подпомагане на логистиката и финансите по въпросите, свързани с потока на материали и плащания, управление и ръководство на несъответствия, свързани с категориите продукти, отговаряне за извършването на специфични дейности на непрекъснато усъвършенстване във всички области на веригата от доставки. Основните задължения от групата на тези, свързани със закупуването, включвали управление на процеса по намиране на нови местни доставчици, водене на подбора при закупуване на нови части и др.

В длъжностната характеристика б и л и упоменати и конкретните вътрешнофирмени и външни взаимоотношения с други лица. Съгласно същата специалист покупки взаимодействал и комуникирал с управляващия директор "К.М.И.", както и с мениджър закупуване, мениджър логистика и мениджър производство, както и с висшето и средно ръководство на предприятието.

Представени по делото били 2 бр. графична организационна структура на ответното дружество (органиграма), съответно от м. януари 2019 г. и м. януари 2020 г. - л. 69 и сл. и л. 81 и сл.). От същите се установявало, че длъжността специалист покупки, за която били предвидени две щатни

разписания, както и младши специалист покупки били пряко подчинени на управляващия директор на "К.М.И.". От същите било видно още, че в това йерархично подчинение се намирал и офис мениджър, ЧР бизнес партньор, мениджър осигуряване на качество, мениджър логистика (с наименование мениджър склад и логистика съгласно органиграмата от м. януари 2020 г.), мениджър производство и главен счетоводител (с наименование мениджър финанси и счетоводство съгласно органиграмата от м. януари 2020 г.). В органиграмите не се съдържащо означение на длъжности, подчинени на специалист покупки така както се съдържащо по отношение на други длъжности в предприятието - например мениджър производство, мениджър осигуряване и качество, мениджър склад и логистика, мениджър финанси и счетоводство.

Приложен по делото бил специален договор за висш ръководен персонал, сключен между "Хай Технолоджи продуктс СЛУ" и М.А.П.Б., по силата на който последният следвало да бъде назначен като управител на дружеството "К.М.", като договорът имал действие от 15.03.2021 г.

Приложен бил на л. 111 и следващите по делото бизнес план, включващ мисия и цели на управителя, сред които разработване и изпълнение на глобални бизнес стратегии и планове на "К.М. груп", с това число и "К.М.И. ".

От справка в търговския регистър се установявало, че едноличен собственик на капитала на ответното дружество е "С.Ф.Х. Лимитид", идентификация 8871117, чуждестранно юридическо лице, Великобритания, както и че считано от 09.08.2021 г.

Представено било и удостоверение, издадено от "С.Ф.Х. Лимитид", имащо характер на частен свидетелстващ документ, съгласно което "Хай Технолоджи продуктс СЛУ" и "К.М.И." ЕООД били част от групата дружества "С.Ф.Х. Лимитид". Доказателствената стойност на същото не можела да бъде отречена, като в насока свързаност на дружествата свидетелствала справка от ТР, от която се установявало, че "С.Ф.Х. Лимитид", е едноличен собственик на капитала на "К.М.И." ЕООД, като обстоятелството, че последното е част от група икономически свързани търговски субекти, регистрирани и осъществяващи дейност на територията на различни държави, не се оспорвало от страните.

По делото били събрани гласни доказателствени средства относно установяването на обстоятелствата, свързани с отношенията между длъжностите в предприятието и йерархичната структура. От показанията на св. В.Х., служител на ответното дружество на длъжност "Специалист човешки ресурси" от м. 04.2021 г., се установявало, че в компанията има шест отдела - "Закупуване", "Качество", "Производство", "Счетоводство", "Логистика" и "Сервиз". Установявало се още, че служителите от отдел "Закупуване" в периода от м. 04.2021 г. (когато свидетелката била започнала работа в ответното дружество) до м. 10.2021 г. се отчитали на мениджъра

"логистика" в Испания - Х.Ф.К.. Разпределението на дейностите, разрешаването на отпуските и оценяването на работата на служителите в този отдел също било извършвано от Х.Ф.К., както това се случвало и по отношение на управителя на компанията С.С. и мениджър качество, за разлика от останалите позиции, които се оценявали от ръководството в България.

СРС е кредитирал показанията на свидетеля като добросъвестно дадени, логични и непротиворечиви. Обстоятелството, че към настоящия момент св. Х. е служител на ответното дружество в случая не разколебавало достоверността на дадените от нея сведения, доколкото същите в частта относно отделите и отношенията между длъжностите се подкрепяли от приложените по делото писмени доказателства, в частност органиграма.

От показанията на св. Б.С., бивш служител на ответното дружество - управител в периода от 2018 г. до 2020 г., се установява, че отговорностите на специалистите покупки се свеждали до следене на наличностите на части и компоненти в склада през системата и подаване на заявки за закупуване при спадане на наличностите. Покупките се одобрявали и разрешавали от Испания, като специалистите покупки не могли да направят покупка и да я заплатят. Плащането се извършвало от счетоводството, а цените били фиксирани в системата и се договаряли в Испания. Специалистите покупки се отчитали административно към управляващия директор, което се свеждало до отпуски, присъствие на работа, водене на дневни задължения, а функционално се отчитали ежедневно пред ръководителя в Испания, като това се свеждало до пускането на поръчки. Свидетелят сочел още, че в дружеството ответник имало три нива на служители - първо ниво били "Мениджър качество", "Мениджър логистика", "Мениджър производство" и "Мениджър финанси и счетоводство"; второ ниво били специалист "Покупки", "Човешки ресурси - Бизнес партньор" и "Офис мениджър", които били изцяло експертни позиции и не управлявали хора и финанси. Трето ниво били оператори и складови работници.

Според СРС показанията на свидетеля С. следвало да бъдат кредитирани също като добросъвестно изложени и последователни, с изключение на частта, в която свидетелят сочел за трите нива на служители в ответното дружество, доколкото в тази част показанията имали оценъчен характер, а освен това не кореспондирали на представената органиграма, от която не се установявало специалистите покупки да са на различно йерархично ниво от останалите служители, за които свидетелят сочел да са от първо ниво. Ето защо в тази част показанията не следвало да бъдат поставяни в основата на доказателствените изводи на съда. От друга страна противоречието между показанията на двамата свидетели по отношение разрешаването на отпуските на специалистите "Покупки" не било от решаващо значение за делото, с оглед изяснените по-долу критерии за преценка на ръководния характер на една длъжност.

При така обсъдените доказателства – писмени и гласни, СРС е пристъпил по произнасяне по съществото на така предявените искиове, както следва:

По иска с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ е посочил, че за да е налице законосъобразно прекратяване на трудово правоотношение на основание чл. 328, ал. 2 КТ - поради сключване на договор за управление на предприятието, б и л о необходимо да са настъпили следните материалноправни предпоставки: 1/ сключен граждански договор за управление на предприятието; 2/ уволнението да е извършено след започване на изпълнението по договора за управление, но не по-късно от 9 месеца; 3/ уволненото лице да заема ръководна длъжност. Под предприятие се разбирало всяко търговско дружество, независимо от формата на капитала, но и друго предприятие със стопански цели, създадено за задоволяването на определ. обществена потребност (в този смисъл било прието в Решение № 15 от 2.02.2017 г. на ВКС по гр. д. № 2303/2016 г., IV г. о., ГК). Не се изисква ло заповедта да е мотивирана, като целта на разпоредбата била да даде възможност на управителя да подбере нов екип от сътрудници за постигане на поетите задължения за ефективно управление на предприятието.

В разпоредбата на § 1, т. 3 КТ законодателят бил определил условията, при които определени длъжности се приемали за такива от ръководство на предприятието - такива лица били ръководителят на предприятието, неговите заместници и други лица, на които било възложено ръководството на трудовия процес, включително и в поделение на предприятието, както и колективните изборни органи за управление (стопански съвет, управителен съвет, изпълнително бюро, оперативно бюро и други подобни). Въз основа на легалната дефиниция в съдебната практика било изведено, че такива са всички лица, на които е възложено планиране, организиране, контролиране, отговорност за дейността на предприятието във всичките му сфери и дейности, като това можело да включва и разпределение на задачи между подчинените работници и служители, контролиране на тяхното изпълнение. Това бил специфичен кръг от служители, от които зависел успехът на управлението и постигането на резултати в предприятието, като при съмнение дали даден служител е от ръководството на предприятието, т. е. дали заеманата от него длъжност е ръководна, следвало да се съобразят задълженията му по длъжностна характеристика - трудови функции и конкретните отговорности на длъжността, мястото на длъжността в общата структура на длъжностите в предприятието, както и йерархическата му подчиненост спрямо лицето, с което е сключен договор за управление и което имало възможност да подбере свой ръководен екип с оглед постигане на поставената бизнес - цел. Основанието по чл. 328, ал. 2 КТ намирало приложение, независимо дали служителят е пряко и непосредствено подчинен на управителя или е подчинен посредством други служители в управленската структура на предприятието. (горните изводи били изведени в трайната съдебна практика, обективизиран например в Решение № 272 от

14.10.2016 г. по гр. д. № 1691/2016 г. на IV г. о., Решение № 15/02.02.2000 г. на III г. о., Решение № 250 от 13.02.2014 г. по гр. д. № 2682/2013 г. на III г. о., Решение № 68/07.04.2015 г. по гр. д. № 2712/2014 г., Решение № 178/07.11.2016 г. по гр. д. № 1838/2016 г. на ВКС, все на III-то ГО). Наред с това всеки договор за управление трябвало да съдържа бизнес задача с конкретни икономически показатели, които управляващият предприятието трябвало да постигне, а въз основа на бизнес задачата, последният да разработи бизнес програма. Бизнес планът на новия управител можело да съдържа стопански задачи, които да са различни, сходни или дори идентични с предходни бизнес задачи, като било възможно те да се съдържат в документ, различен от договора му за управление. Не съществувала законова пречка новият директор да приеме за свой изработен или одобрен от предходен директор или компетентен административен орган бизнес план, като по този начин се осигурявал правомерен резултат - приемственост и предвидимост в стопанската дейност на управляваното дружество или държавно предприятие (в този смисъл било прието в Решение № 117/30.04.2015 г. по гр. д. № 5537/2014 г. на ВКС, Четвърто г. о., Решение № 76/27.03.2012 г. по гр. д. № 937/2011 г. на ВКС, Трето г. о., Решение № 261/30.10.2017 г. по гр. д. № 593/2017 г. на ВКС, Четвърто г. о.).

В конкретния случай спорно по делото от правна страна било както наличието на сключен договор за управление на предприятието, така и ръководния характер на длъжността, заемана от ищцата преди уволнението.

По отношение на първата предпоставка - договор за управление на предприятието, съдът е счел същата за доказана от приложения по делото Специален договор за висш ръководен персонал от 15.03.2021 г., имащ характера на договор за възлагане на управлението на предприятието по смисъла на чл. 328, ал. 2 КТ, по силата на който посредством дружество в групата, част от която е и ответното такова, на М.А.П.Б. било възложено именно управлението на ответното дружество. Същият бил сключен преди прекратяване на трудовото правоотношение с ищцата на това основание, в сила бил от 15.03.2021 г., а в изпълнение на същия на 09.08.2021 г. М.А.П.Б. бил вписан в търговския регистър като управител на ответното дружество. Трудовото правоотношение на ищцата било прекратено на 28.09.2021 г. - в рамките на 9-месечния срок след началото на действието на договора за възлагане на управлението. Съдът е приел, че приложените писмени доказателства на л. 111 и сл. изпълняват изискванията за бизнес план с формулирани в него стопански задачи с конкретни показатели.

Според СРС, обаче, н е б и л а установена по делото следващата предпоставка - заеманата от ищцата преди уволнението длъжност "специалист покупки" да е от ръководството на предприятието съгласно критериите, изведени в § 1, т. 3 КТ и съдебната практика. Основен аргумент в тази насока било съдържанието на конкретните трудови функции разписани в длъжностната характеристика, които включвали отговорност за планиране на закупуването, отговорност за следене и гарантиране доставките да са в срок,

отговорност за извършването на специфични дейности, разбиране, управляване и ръководство на несъответствията, свързани с категориите покупки. В описанието на възложените трудови функции правело впечатление подчертаната словоупотреба чрез посочване на дейностите "отговаря", "ръководи", "управлява". Същите, обаче, в конкретния случай не носели реална управленска дейност, а само назовавали такава, представляваща ангажиране с конкретни задачи - в този смисъл вместо "управлява и ръководи несъответствията" със същата яснота и конкретност можело дейността да бъде назована като "констатира и отстранява несъответствията". От длъжностната характеристика не се установявало на лицата, заемащи тази длъжност, да са възложени конкретни правомощия във връзка с организация, контрол, планиране на дейността на дружеството, която се изразявала в проектиране и изработка на медицинско оборудване и търговия със същото. Конкретните трудови функции на ищцата били свързани с подаване на заявки за закупуване на материали, които се влага ли при изработката на крайните продукти, които дружеството ответник произвеждало, т.е. свързана била с набавяне на необходим производствен ресурс. Обстоятелството, че специалистите покупки нямали правомощия да определят цените, които били предварително определени, нито дори да пускат заявка без изричното одобрение от ръководството в Испания, в каквато насока били показанията на св. Георгиев, не обуславяло извод за пряка подчиненост на лицето, с което е сключен договорът за управление на предприятието, а по убеждение на съда подчертавали експертния характер на длъжността, отличителна черта за който било изключването на отговорността за взимане на решения относно планиране и организация, респективно и липсата на такава възложена отговорност. Не следвало да има съмнение, че подаване на заявки за закупуване на конкретни артикули, представляващи материали за влагане в крайния продукт, произвеждан от търговеца, не се отличавало като дейност, на която била присъща организационна компетентност. Трудно обосновим бил извод служителят да участва в ръководството на предприятието и от него да зависи осъществяването на бизнес целите, при положение, че същият нямал правомощия да сключва самостоятелно дори сделки, представляващи елемент от обичайната търговска дейност. Наред с това, необходимостта от осигуряване на компоненти с високо качество, които да допринесат и за високото качество на крайния продукт, също не било в състояние да обоснове извод за ръководен характер на длъжността. Соченото съображение имало принципен характер и било приложимо във всяка област на производството, без да обуславя по необходимост извод, че лицата, натоварени с набавяне на суровини и материали са в ръководството на предприятието.

На следващо място, на длъжността "специалист покупки" нямало други подчинени такива, поради което не се осъществявали и контролни функции спрямо персоналия състав на дружеството.

Не на последно място, оценяването на работата на служителите,

заемащи длъжността "специалист покупки" пряко от лицето, с което е сключен договор за управление на предприятието, в каквато насока били показанията на св. Х., можело да се разглежда като индигия за ръководен характер на длъжността, доколкото би могло да има отношение към йерархичната подчиненост на служителя. Същото обаче не можело да се оценява самостоятелно като достатъчен критерий при преценката за това дали длъжността има ръководен характер, а още по-малко това можело да се отнася за размера на трудовото възнаграждение. При обосноваване на извода за характера на длъжността от значение били преди всичко конкретните трудови функции и тяхното естество.

Въз основа на гореизложените съображения с оглед липсата на една от кумулативните предпоставки на приложимото основание за прекратяване на трудовото правоотношение по чл. 328, ал. 2 КТ, СРС е достигнал до извода за незаконосъобразност на извършеното със заповед № 101/28.09.2021 г. уволнение, което обуславяло неговата отмяна.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ с оглед изхода на спора по иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ и предвид безсрочния характер на процесното трудово правоотношение, конститутивният иск за възстановяване на ищцата на заеманата до уволнението длъжност - "Специалист покупки" при ответника, следвало да се уважи като основателен.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 КТ ищцата следвало да докаже, че в резултат от уволнението е останала без работа за процесния период, поради което е претърпяла имуществена вреда, както и размера на брутното трудово възнаграждение, получено за последния пълен отработен месец преди уволнението.

В случая, атакуваното уволнение на ищеца било признато от съда за незаконно. Не бил спорен между страните фактът, че ищцата е останала без работа след прекратяване на трудовото правоотношение за периода от 29.09.2021 г. до 16.01.2022 г., като за установяване на това обстоятелство по делото било приложено копие от трудова книжка, справка от регистъра на осигурените лица, както и копие от трудов договор, по силата на който ищцата е постъпила при нов работодател на 17.01.2022 г.

От изготвената по делото съдебно-счетоводна експертиза се установявало, че размерът на брутното трудово възнаграждение за месеца преди прекратяване на трудовото правоотношение възлиза на 2 932, 77 лв.

Като е взел предвид заключението на вещното лице, от което се установява по размерът на последното пълно брутно трудово възнаграждение преди уволнението, и на основание чл. 162 ГПК, СРС е приел, че за периода от 29.09.2021 г. до 16.01.2022 г. (3 месеца и 18 дни), дължимото обезщетение е в размер на 10 501, 90 лв. С оглед диспозитивното начало искът се явявал основателен за пълния предявен размер от 9991, 29 лв.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция приема следното:

Относно доводите за допуснати процесуални нарушения:

Относно срока за отговор по исковата молба:

Видно от данните /пред СРС/ датата върху призовката с която е връчен препис от исковата молба е подправена, виж л.46 по делото пред СРС.

На 31.01.2022 г. /по пощата/ е подаден отговор по исковата молба /л.53/ с който е взето становище по същата, както и са направени доказателствени искания /л.56 по делото пред СРС/.

На същата дата – 31.01.2022 г./л.128 по делото пред СРС/ е предявен и насрещен иск за осъждане на първоначалната ищца /ответник по насрещния иск/ да заплати на дружеството едно трудово възнаграждение – за м.10.2021 г., тъй като същото било платено без основание.

На 11.02.2022 г. СРС е изготвил доклад по чл.140 ГПК, обективиран в определение № 3795 от същата дата.

На 23.02.2022 г. ответникът е възразил срещу доклада като е поискал да включи подадения отговор по исковата молба, тъй като последният бил в срок. Представени са доказателства, че отговора е подадена по пощата на 31.01.2022 г./л.165 по делото пред СРС/.

Отговорът по исковата молба и възражението по доклада от 11.02.2022 г. са били докладвани в първото по делото публично съдебно заседание, състояло се на 07.03.2022 г./виж л.166/. В същото съдебно заседание СРС е докладвал и служебно извършената справка от която се установило, че препис от исковата молба е връчен на ответника на 20.12.2021 г. /четвъртък-присъствен ден/ в 11 и 20 ч. на лицето В.Х. , специалист „Човешки ресурси“. С оглед тези си констатации СРС е приел, че отговора по исковата молба е подаден извън срока по чл.131 ГПК.

С оглед събраните пред СРС писмени доказателства, настоящата инстанция намира този извод на СРС за правилен.

Следва да отбележим и, че представените с отговора по исковата молба по отношение на което процесуалния представител на ответника е заявил, че поддържа искането си за приемането им, са били приети като доказателства по делото като СРС е приел, че същите са в срока по чл.312, ал.2 ГПК, виж л.167 по делото пред СРС.

Относно недопускането за разглеждане на предявеният насрещен иск и възражението за прихващане:

Видно от мотивите на СРС да стори това, съдът се е позовал на чл.314, ал.2 ГПК /л.167 по делото пред СРС/.

Действително, освен, че насрещния иск и възражението за прихващане са предявени извън срока по чл.131 ГПК, така и са недопустими за разглеждане с оглед разпоредбата на чл.314, ал.2 ГПК; касае се до особено исково производство, уредено в част трета, глава 23 на ГПК.

Наред с това, с неприемането за разглеждане на насрещния иск, респ.

възражението за прихващане /за същото вземане/, не се накърнява правото на защита на ответника, тъй като същият може да ги предяви в самостоятелно производство.

Относно довода за липсата на разпределение на доказателствената тежест:

Видно от съдържанието на доклада доказателствената тежест между страните е разпредЕ.. В тежест на ответника е указано наличието на предпоставките по чл.328, ал.2 КТ за прекратяването на ТПО с ищцата, виж л.48 по делото пред СРС./Относно доказването на наличието на ТПО в първото по делото о.с.з. СРС е поправил доклада като е посочил, че това е в тежест на ищцата/.

Без значение за изхода на спора е дали ответника е наречен от съда „ответник“ или „ответник-работодател“. Още повече, че не е спорно , че ответника " К.М.И. " ЕООД е работодател на ищцата.

/Доводите за допуснатите процесуални нарушения във връзка с допускане и обсъждане на доказателствата ще бъдат обсъдени по-долу във връзка със съществуването на спора/.

Относно исквете по чл.344, ал.1 КТ:

Съгласно чл. 328, ал.2 КТ освен в случаите по ал. 1 служителите от ръководството на предприятието могат да бъдат уволнени с предизвестие в сроковете по чл. 326, ал. 2 и поради сключването на договор за управление на предприятието. Уволнението може да бъде извършено след започване на изпълнението по договора за управление, но не по-късно от 9 месеца.

Съгласно легалната дефиниция в пар 1, т.3 от ДР на КТ "Ръководство на предприятието" е ръководителят на предприятието, неговите заместници и **други лица, на които е възложено ръководството на трудовия процес**, включително и в поделение на предприятието, както и колективните изборни органи за управление (стопански съвет, управителен съвет, изпълнително бюро, оперативно бюро и други подобни).

Според съдебната практика, така например определение № 50016 от 11.01.2023 г. по гр.д.№ 1506/2022 г. на ВКС, ГК, Четвърто ГО, приложното поле на основанията за прекратяване на трудовото правоотношение по чл. 328, ал. 2 от КТ е ограничено до служителите от ръководството на предприятието по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на КТ. Целта на това основание за прекратяване на трудовия договор е да бъде улеснен управителят на предприятието при постигането на стопанските резултати, предвидени в предложената от него "бизнес програма", която следва да изпълни по време на действието на договора за управление. Разглежданото основание за прекратяване на трудовото правоотношение му дава възможност да формира ръководния екип, с който да работи за постигането на тези цели.

Действително, дали служител е част от ръководството на предприятието е въпрос, относно който не са определящи наименованието на длъжността и

дали служителят е пряко или посредством други служители, подчинен на управителя. От значение са възложените на служителя трудови функции, както и мястото на длъжността в системата на управление на предприятието. Основанието по чл. 328, ал. 2 КТ е приложимо по отношение на служители, трудовите функции на които включват планиране, организиране, ръководене и контролиране на трудовия процес и работата им има определящо значение за стопанските резултати на предприятието, поставени с договора за управление, така и в решенията по гр. д. № 726/2011 г. 4 ГО, по гр. д. № 582./2012 г. 3 ГО, по гр. д. № 2682/2013 г. 3 Г. гр. д. № 2712/2014 г. 4 ГО, по гр. д. № 117/2016 г. 4 ГО.

Видно от представената длъжностна характеристика за длъжността, която е изпълнявала ищцата –Специалист „Покупки“ /тази представена от ищцата с исковата молба/ **длъжността ѝ е „ниво 3“**, виж л.31 по делото пред СРС. Същата е пряко подчинена на управляващия директор СМІ и непряко подчинена на мениджър по закупуване на СМІ груп, базирана в Испания. Ищцата има задължение да създава, обработва и проследява заявките за закупуване и отговаря за планирането на закупуването според нуждите на планираните потребности като в тази връзка издава и пуска заявки за закупуване според планираните потребности. Същата отговаря за категории „Метални части и хидравлични части“. Видно от длъжностната ѝ характеристика всичките ѝ задачи са във връзка със закупуването на тези части. Управлението, организирането и планирането е пак във връзка със складовите наличности, т.е. тя не управлява хора, а складови наличности.

Фактът, че ищцата не е имала подчинени хора се признава от процесуалния представител на ответника в пледоарията му пред СРС, виж л.183 по делото пред СРС.

От отразеното в съдебния протокол, отразяващ извършените от съда и страните процесуални действия в о.с.з. на 07.03.2022 г./л.168 по делото пред СРС/ се установява, че са били допуснати за събиране гласни доказателства, вкл. и на страната на ответника, за установяване на спорните обстоятелства относно отношенията между изпълняваната от ищцата длъжност и други длъжности в предприятието, йерархическа свързаност и вътрешни отношения.

Видно от показанията на свидетеля С., който свидетел е бил управител на ответното дружество в периода от 2018 г.- 2020 г. и който е назначил ищцата, първоначално на длъжност „младши специалист „Снабдяване“, съгласно тогавашната организационна структура, разписана от него и с одобрението на ръководството в Испания /на компанията-майка/, отговорностите на младши специалист и специалист „Снабдяване“ са се състояли в това да следят наличностите на части и компоненти в склада през системата с която се работи и при намаляване на определени количества, да подадат заявка към доставчиците. По този начин се набират необходимите количества. Позицията е експертна, без да има управленско ниво по

отношение на хора и пари. Всичко, което се подава към доставчиците, минава през системата, след което доставчиците пращат фактури, които се управляват и плащат от отдел „Счетоводство и финанси“. Специалистите покупки всъщност не могат да направят покупка, нито да я платят. Не могат и да договорят цени, тъй като всички цени са фиксирани от дружеството-майка в Испания. Специалистите могат да пускат само и единствено поръчки. Специалистите комуникират ежедневно с испанския функционален мениджър, който се занимава с покупките и от Испания се дават разрешенията за покупки. Специалист покупки и специалист доставки е едно и също. Специалистите покупки се отчитат основно към управляващия директор. Всички позиции маркирани в сиво на органограма, т.е. и длъжността на ищцата, се отчитат на управляващия директор. Мениджърът на логистиката също проследява дали физически това, което е по системата, отговаря на това което е в склада, виж л.182 по делото пред СРС.

В този смисъл без значение за изхода на спора е на каква стойност са материалните наличности в склада, респ. тези за които ищцата е подавала заявка.

Настоящата инстанция намира, че показанията на свидетеля С. следва да бъдат кредитирани като почиващи на непосредствени впечатления, както и са логични и последователни. Действително, свидетелят е имал спор с ответното дружество, но същия е приключил със споразумение /виж заявеното от свидетеля при изслушването му от СРС/.

Действително, въззивникът се опита пред настоящата инстанция да дискредитира свидетеля като представи извадка за която твърди, че е от вайбер кореспонденция на С., но настоящата инстанция не прие същото като доказателство по делото, тъй като извлечението не е датирано поради което не може да се провери кога е съставено /с оглед преценката по чл.266, ал.2, т.1 ГПК/. Не намери и приложение на чл.266, ал.3 ГПК поради което остави без уважение искането за приемането на същото, като преклудирало.

По отношение на свидетелката В.Х., настоящата инстанция намира, че са налице предпоставките на чл.172 ГПК – същата е служител на ответника и към момента на депозиране на показанията. Освен това Х. е получила преписа от исквата молба, виж по-горе. Наред с това в показанията си свидетелката сочи, че не знае как се извършва закупуването на частите, виж л.182 по делото пред СРС.

От заключението на допуснатата, изслушана и приета по делото/пред СРС/ съдебно – счетоводна експертиза се установява, че трудовото възнаграждение на ищцата не се определя в зависимост от постигнатите от същата стопански резултати, виж л.173 по делото пред СРС. Без значение по спора е дали трудовото ѝ възнаграждение е по-високо от това на останалите служители или не.

Нещо повече, видно от представения от ответника „Наръчник за оценка на представянето“, л.97, „длъжностите, при които има бонус обвързан с

целите, раздел Цели, следва да бъде попълнен като се впишат целите“. По отношение на ищцата това не се установи да е така, респ. да важи за нейната длъжност.

При това положение правилен е извода на СРС, че длъжността, която ищцата е заемала преди прекратяването на ТПО от страна на ответника, не е ръководна по смисъла на пар.1, т.3 от ДР на КТ.

Следва да отбележим и, че по делото не е представена бизнес стратегия и конкретна програма относно икономическите показатели, които следва да бъдат постигнати според новото ръководство и съответно обективизиращи необходимостта от прекратяване на ТПО с ищцата. Доводът на процесуалния представител на ответника в хода по същество пред СРС, че такава не е представена, тъй като ищцата била започнала при конкурент на ответното дружество, е несериозен.

Налага се извод, че **обжалваното решение в частта, в която е уважен предявеният иск с правно основание по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, е правилно и като такова ще следва да бъде потвърдено.**

Правилно с оглед изхода по иска по чл.344, ал.1,т.1 КТ СРС е приел за основателен иска по чл.344, ал.1, т.2 КТ- трудовото правоотношение е било безсрочно.

По иска по чл.344, ал.1,т.3 КТ за присъждане на обезщетение по чл.225, ал.1 КТ:

Съгласно чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ във вр. с чл. 225 , ал.1 КТ_ при незаконно уволнение: / 1./ работникът или служителят има право на обезщетение /2/ от работодателя в размер на брутното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа /3./поради уволнението, но не повече от 6 месеца.

Противно на соченото от въззивника, по делото са събрани надлежни доказателства установяващи, че ищецът в производството пред СРС е доказал настъпване на вреди от незаконното уволнение, изразяващи се в оставеното му без работа и съответно без трудово възнаграждение.

Размерът на обезщетение е определен по реда на чл.195, ГПК чрез изслушване на съдебно-счетоводна експертиза. Видно от отразеното в съдебния протокол, съставен за о.с.з. на 18.04.2022 г., когато е било изслушано вещото лице по СЧЕ, експертизата не е била оспорена отнито една от страните в срока по чл.200, ал.3 ГПК. Правилно заключението е било кредитирано от СРС, кредитира се и от настоящата инстанция като компетентно изготвено.

Следователно обжалваното решение се явява правилно и в частта в която е бил уважен иска по чл.344, ал.1,т.3 КТ вр. с чл.225, ал.1 КТ и затова ще бъде потвърдено.

По частната жалба срещу решението в частта в която е допуснато предварително изпълнение на същото в частта по иска по чл. 344, ал. 1,

т. 3 КТ във вр. с чл. 225, ал.1 КТ :

В обстоятелствената част на жалбата се сочи, че предварително изпълнение е допуснато без искане на ищцата. Счита, че по този начин е допуснато нарушение на диспозитивното начало поради което решението в тази му част било недопустимо.

В самото решение не било посочено, че в тази му част има характер на определение поради което намира, че е допуснато процесуално нарушение.

Не следвало да се допуска предварително изпълнение, тъй като за периода ищцата била получавала обезщетение за безработица, а впоследствие била започнала работа при друг работодател за по-високо възнаграждение. Наред с това в решението не било посочено как е определен размера на обезщетението по чл.225, ал.1 КТ.

Иска се да бъде отменено първоинстанционното решение в частта в която е допуснато предварително изпълнение.

По частната жалба е постъпил **отговор от ищцата пред СРС- Е. Д. К.**, в който се излага становище за неоснователност на частната жалба. В случая било допуснато предварително изпълнение на претенцията по чл.225, ал.1 КТ, което било допустимо с оглед съдебната практика на ВКС, защото присъденото обезщетение било такова „за работа“ по смисъла на чл.242, ал.1 КТ. Наред с това допускането на предварително изпълнение се следвало по силата на закона. Затова неоснователен бил довода на въззивника, че е допуснато нарушение на диспозитивното начало. Въпросът за това как и определено обезщетението по чл.225, ал.1 КТ касаел съществото на спора, а в случая било видно от мотивите, че това обезщетение е определено въз основа на заключението на съдебно-счетоводна експертиза.

По отношение на това, че не било посочено дали в тази му част решението има характер на определение, намира това без значение, тъй като с подаване на частната жалба ответникът защитава интереса си.

По допустимостта на частната жалба:

За обжалваното решение въззивникът е бил уведомен на 03.05.2022 г.

Частната жалба с оглед събраните от настоящата инстанция служебни справки, както и датата цитирана в отговора по същата, е подадена на 11.05.2022 г., следователно същата е в срок.

Налице е правен интерес от обжалване.

Следователно частната жалба **е допустима**.

По основателността на частната жалба:

Съгласно разпоредбата на чл.242, ал.1 ГПК съдът постановява предварително изпълнение на решението, когато присъжда издръжка, възнаграждение и обезщетение за работа. Това задължение на съда произтича от закона, т.е. диспозитивното начало не намира приложение. Следователно не е необходимо изрично искане от страна на ищеца за допускане на

предварително изпълнение.

Налага се извод, че в частта в която СРС се е произнесъл за допускане на предварително изпълнение по иска по чл.225, ал.1 КТ **съдебният акт е допустим.**

Действително, не всяко от обезщетенията по глава X- та от Кодекса на труда, дължащо се по повод трудово правоотношение, е обезщетение за работа по смисъла на чл. 242, ал. 1 ГПК. Вземанията по чл. 242, ал. 1 ГПК, за които е предвидено предварително изпълнение са от категория, обезпечаваща посрещане на ежедневни нужди, свързани с обезпечаване нормалното съществуване на индивида, поради което съгласно чл. 245, ал. 1 ГПК предварителното изпълнение не може да бъде спряно дори и при представено обезпечение за взыскателя.

С оглед характера на обезщетението по чл.225, ал.1 КТ същото представлява такова „за **работа**”. Без значение е дали ищцата е била регистрирана като безработна и съответно дали е получавала обезщетение за това. Доводът, че е започнала работа при друг работодател с по-високо възнаграждение, е относим към основателността на иска по чл.225, ал.1 КТ. В случая, СРС е присъдил обезщетение само за периода, през който ищцата е останала без работа, виж по-горе.

Без значение за изхода по частната жалба е обстоятелството дали съдът е посочил, че в тази му част решението има характер на определение.

Налага се извод, че в **частта в която с обжалваното решение е било допуснато предварително изпълнение, първоинстанционният акт е правилен и като такъв ще бъде потвърден.**

По разноските:

Пред първата съдебна инстанция:

При този изход на спора решението е правилно и в частта за разноските.

Пред въззивната инстанция:

На въззивника не се следват разноски и такива не му се присъждат.

На въззиваемата страна разноските се следват и същите се изразяват в заплатено адв.възнаграждение в размер на 1 000 лв., които разноски се присъждат.

Водим от горното СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 4028 от 29. 04.2022 г., постановено от СРС, Второ ГО, 56 състав по гр.д.№67400 по описа за 2021 г., **изцяло.**

ОСЪЖДА „К.М.И.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на

управление: гр.София, кв.Военна рампа, ул.“***** а, съдебен адрес: гр.София, бул.***** офис 31 – адв. Й.С., да заплати на Е. Д. К., ЕГН ***** , гр.София, ул.***** съдебен адрес: гр. София, бул.“***** /ляв/,***** /десен/ - адв.Д. Г., сумата в размер на 1 000 лв.- разносики пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред ВКС на РБ в 1-месечен срок от връчването му, при условията на чл.280, ал.1 и ал.2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____